

for Lærere og Lærerinder i Folkeskolen!

Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2057—64).

Lovforslaget lættes under Forhandling.

M. Nielsen: Det er jo en bekendt fra Foraaret, som Folketinget her hilser paa, og der kunde for saa vidt være Anledning til ikke at tage Ordet i dette Øjeblik. Naar jeg desuagtet gør det, er Grunden den, at Folketinget kom til at gøre Bekendtskab med det foreliggende Lovforslag omtrent midt i Marts Maaned. Altsaa, det var et Bekendtskab, som gjordes paa en Tid, da Gemytterne ikke vare saa lidt optagne af andre Tanter, og Lovforslag selv af betydelig Interesse kunne let komme til at vinde hørt for Tingets Bevidsthed, naar der er andre og muligvis betydeligere Ting, som optage Tingets Interesse. Derfor har jeg ment, at der var Anledning til at tage Ordet nu. Jeg skal ganske vist erindre, at Tingets Tid er kostbar, og at der ikke maa gøres Misbrug af denne kostbare Tid.

For det første vil jeg udtale min Glæde over, at den ærede Kultusminister har taget Hensyn til de ganske foreløbige Ændringsforslag, der ere fremkomne fra det af Folketinget nedsatte Udvalg. Den ærede Kultusminister siger, at det har kun været Forandringer af ren redaktionel Natur, der er sket. Deri har imidlertid den meget ærede Minister ikke ganske Ret. Jeg vil nævne med Taknemmelighed, at der i § 1 er taget Hensyn til Udvalgets Ændringsforslag, ogsaa i et Punkt, som ikke er af rent redaktionel Natur. I det nu foreliggende Lovforslag formuleres sidste Punktum i § 1 saaledes: „Planen for Elevernes Uddannelse i praktisk Skolegerning lægges af Seminariet under Godkendelse af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet“, hvortil det i det af Landstinget i Fjor vedtagne Lovforslag lød saaledes: „Seminariet lægges under Godkendelse af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet.“ Det er altsaa en Forandring af mere end redaktionel Natur, en Forandring, som jeg er den ærede Minister meget taknemmelig for. At Forslaget i sin Helhed bør hilses med Glæde, staar ganske klart for mig. Man maa vel vogte sig for kun at betragte dette Forslag som et Forslag, der angaar en særlig Sag. Det er jo tværtimod en

vidt som det er af Interesse, at Oplysningen i Folket er saa god som mulig, og skal dette kunne ske, bør først og fremmest de Mennesker, som meddele Undervisningen ude i Folket, være saa grundig forberedte til deres Arbejde som mulig. Jeg ved godt, der er en gammeldags og gammelagtig Betragtning, der ser saaledes ud, at man ikke skal arbejde al for meget paa Folkets Oplysning, thi jo mere oplyst det bliver, des mindre Tilfredshed vil det føle i det daglige Liv. Den Betragtning ere nu dog de allerfleste komne bort fra, og jeg antager ikke, at det høje Ting her rummer Medlemmer, som dele denne Betragtning; jeg tænker, man er paa det rene med, at det gælder en stigende Oplysning, og dette Lovforslag har meget at sige i denne Retning.

Naar jeg skalde dvæle ved Enkelthederne i Lovforslaget, saa vil jeg allerførst udtale min Glæde over, at dersom dette Lovforslag vedtages, er derved rammet en Pæl gennem Eksamenkommissionen. Jeg ved godt, at jeg ikke paa dette Punkt er enig med en Del af det høje Tings Medlemmer, maaste heller ikke med alle mit Partis Medlemmer, men min Mening er den, at Eksamenkommissionen — dens gode Vilje og dens betydelige Evner upaataalt — alligevel ikke har gjort den Gavn, som var tilfjeldet, da den blev indført. Mere og mere er, og endnu mere og mere vil Eksamenkommissionen, hvis den skulde vedblive at bestaa, komme til at indeholde Videnskabsmænd og komme til at mangle praktiske Skolemænd. Man kan ikke tænke sig, at de forskellige Kommuner Landet over ønskede at afse deres dygtigste Skolemænd i en Fjerdedel eller Tredjedel af Aaret — dertil havde det alt for godt Brug for dem hjemme — og Følgen vil blive, hvad man allerede ser Begyndelsen til, at Eksamenkommissionen vil komme til at bestaa af Videnskabsmænd, som meget let ville kunne være uden al Nødsigt i praktisk Skolegerning, der ikke ret gerne bør savnes i dette Tilfælde. Man vil allerede nu kunne lægge Mærke til ved de Prøver, som aflægges for Eksamenkommissionen, at der undertiden kan forekomme Spørgsmaal, ved hvilke man ikke rigtig ved, om man skal le eller græde over den Mangel paa kritisk Sans hos vedkommende Medlem af Eksamenkommissionen, der derved lægges for Dagen. Det hidrører i Reglen derfra, at vedkommende i alt for høj Grad glemmer, at han ikke kan forudsætte, at vedkommende Eksaminand sidder inde med alt det, som han selv sidder inde med. Jeg glæder mig derfor over, at dette Lovforslag ved sin Gennemførelse vil afskaffe Eksamenkommis-